

MULȚUMESC LUI NEWTON
*(restanțe lirice din perioada 1958 – 1990,
regăsite în 2011, - selectiv)*

A

A FACE PIETRE

Voința de a face pietre
nu e o povară a fiecăruia
vâslele mele lovesc *fragedul*
apoi *pierdutul* cere ajutor
în genunchi de rugăciune
când închid eu un ochi
piatra se face stea
când o văd cu amândoi
fuge rușinos de sub fereastra mea

Știința de a te face înțeleș
nu e un capriciu de eseu
Timpul să-l omor în pietre
prin descântec, știu doar eu.

AI GRIJĂ

Tată nu dormi prea mult
în cimitir îți albește sângele
ca pietrele
și devii mai singur
ai grijă de gură
învelește-o cu ce-a mai rămas
din trup
chiar cu ochii
fiindcă trebuie să vorbim
eu voi aduce restul
cu picioare
cu mâini
chiar și c-o inimă

grâul s-a făcut mare
vom avea destulă pâine

despre mine ?
îți păstrez numele
chiar și sângele
luna e tot beteagă
(o țin pe poliță întreagă)
restul nu mai interesează
Ai grijă de gură!

Deci,
să vorbim despre pământ -
de acum,
dușmanul nostru pe veci.

A TREIA VÂRSTĂ

Se-nchide inelul de viață
Fără rost și cu zbârcituri de lumină
Sângele devine sevă a pământului
Colț de stâncă devine amintirea
Căutând flacăra cuvântului.

Ce uscată e pădurea
Când părul nu mai triumfă a cântec
Când păsările se văd între ele
Și se sperie de atâta umblet fără rost.

Dincolo, cenușa lângă apă
Vrea sporul de vârstă
Pentru îngrășarea timpului.

Fruct zeiesc este vârsta a treia.

AM TURTURELE

lui Leonid Dimov

Să vă miruiesc veniți
 în zori la mine
eu cern timpul rămas
 în doliu de noapte
vreau să vă-ncătușez
 cu păcate
fără soare pe nespălate
 de vă sădesc
stampe de timp neconsumat
norocul vostru va fi dublu
c-al unui cimitir din stele
Totul e să stați grecește,
cuminți, cu urechi paralele,
căci de băutură și cucuvele
mă ocup eu când trec la culcare
 stoluri de iele.

Veniți, veniți, am turturele.

AM VĂZUT SPAIMA

Vai ce spaimă mi-a căzut
 în laț !
Ca atunci când m-am născut,
 osul frunții se-nfierbântase
 ca un cântec de aer
La munte, propria-mi moștenire
 se deșteaptă egal
 ca-n vasele comunicante.
 O, ce m-am grăbit
 să mă sperii de mine
 ca de un tranșeu atacat !
Vorbele de câmpie fugiseră
Eram singur cu oasele mele
 ca înaintea unei furtuni
Numai pescarul, ceasul de buzunar,
 a râs de caldarâm
 scăpându-mi spaima –
 păcură ieșită
 din zodia muntelui.

B

BĂTAIA CU OCHII PEȘTILOR

Cine n-a văzut
ochii peștilor
și nu s-a întrebat
de unde culoarea ferestrelor
astea limpezite de apă,
și mai puțin de lumină,
ferestre neclintite sub apă
ochii peștilor duc în jos
mișcarea credinței de adâncime
am învățat de la ei
zborul în apă
câștigul de hrană
în viitor
ei, până mai ieri,
prieteni noștri
poate mai încolo
bătălia cu peștii –
de fapt cu ochii lor,
fiindcă în rest,
trupul neliniștit al acestora
este din era primară
când noi nu ne scosesem umbra afară !

Citită la Radio „Oltenia” (8 aprilie 1982)

BLESTEM ÎMPLINIT

Robit sunt de amintiri
ca piatra de furtună
vreau lăutarii
miei supuși
căci sabia de vorbe
acum detună.

Liniște
liniște demnă de lună
am să vă spun povestea neagră
a schitului văratec

...a fost
pe când nu eram ostatec
limanul meu înaripat
zăceam în rugăciuni
până ce am câștigat
o ce frunză nebună
curgea pe umerii mei
clară ca o spărtură
de cer
până la ziuă
când blestemul
de fiară

pândea năpraznic pe afară
dormeam cu iarba
cu trupul pe ape
odihnit de plânsul iubirii.
... O, zi-i lăutare

zi-i sau taci
flaut nătâng
gârbov tălmaci
...O, parcă vârcolacii
Cu coada de zgură
Ne-au ieșit într-o noapte
În băătură
Nunta noastră furată
s-a făcut stană de piatră
eu iubeam, nebun îmblânzit,
chipul cel nedemn cioplit
...O, și n-am mai răbdat
De-atunci m-am otrăvit de păcat...
Singura mea răscumpărare
șuierul vinului din pahare
mormântul din cântec
- O, zi-i lăutare.
Lă –
u –
tare !

BOLNAV DE NEMULȚUMIRE

În fiecare seară
am luat un obicei rău
mă-mbăt de nemulțumire
zvârcolindu-mă pe comori
toate cuvintele fug
iar eu, doamnă, par
călăreț trântit în răscruci
Ptiu, ptiu, oasele mele
cad strivite ca de măciuci

Vă rog mai lăsați-mi
lucrurile să vorbească
dacă nemulțumirea nu-mi dispere
trebuie să revin
la același buzunar:
tâlcul de taină
nu este mâncare,
ci flacăra de har.

C

CA UN FAGURE DE MIERE

Albinele sunt parte din natură
Cel mai ilustru și de aur miez
Cuvintele din limba mea matură
Albine sunt de gând și meterez.

Văzute în ram cum culeg floarea
Albinele sunt frații mei din fire
Cuvintele din limba mea cicoarea
Rămân zidite-n lume ca-n psaltire.

E o țară undeva de albine –
Se aude zumzet de peste mări și țări
Cuvintele din limba lor mai bine
Au rostul de a zidi și lumină cântări.

Limba crește ca un fagure de miere
Ca un fulger în răscruci de zi
Ca albinele în mica lor putere
Zămislind continuu starea lui *a fi*.

Voi cuvinte, dulci albine zburătoare,
Reveniți cu ordinea eternă a naturii
Să păstrăm viața ca pe-un stup în floare
Temeiul din vocale, prin rostirea gurii.

CÂNDVA VREO STEA

Nu trec nicicând
în umbra nostalgiei
ca lașul de secure – nfricoșat
eu sunt un anotimp cădelnițat
de vreme, ori de zeii
pierduți în sânge de răcoare
când apăsă cu osia de soare
mă liniștesc ca lacul scufundat.
În ce voi fi, ori tei, ori crin
Ori oase, cântec pentru vânt,
Înseamnă că o piatră pentru cei ce vin
Am răsădit aicea pe pământ.

În întuneric duc lumină
Toamnă de gânduri bogate-n roade
Cândva vreo stea din constelația alpină
Va fulgera cu mine să se-nnoade.

CONTRASTE

Umerii statuii se dezbracă
 prin ploi
 și de fiecare dată
mai pronunțăm numele lor
 ploaia e rod
 și cuvânt ori floare
pentru lumea trecută
 în fântâna viitoare
 pentru noi
 umbrelă, adăpost
ploaia ne provoacă într-un rost
De ce nu ieșim cu lumini
 ascunse de vânt
 în cuibul palmei
 când plouă
fiindcă ea ne-ndulcește
 sângele
 gândurile uscate
hrana noastră neumblată
 fără ploaie
 am fi flăcări
 iască, nămol.

Cu ploaia devenim stânci
Ori morți înviați în afară.
Ploaia e cea mai dulce povară !

COSIT ÎN AUGUST

Mesteceni cu pielea albă, întinsă
Stau lumânare de veghe la fânul cosit
Cumnatu lovește cu coasa încinsă
Cea mai crudă iarbă, iarbă de nuntit.

Cade ceru în genunchi de teamă
Fire de lumină mușcă și apoi pier
Aeru-n lăcuste plânge, se destramă
Mierla zboară în păduri stingher.

Înflorește vorba ca și gâza
Liniștea tronează ca-n castel
Nimeni nu ridică mâna sau deschide buza
Când doboară iarba în poloage el.

O, augustă și măreață zi
Cu veșmânt de soare și firesc
Trupul tău miroase limpede „a fi”
Eu prin tine simt că vremuiesc.

CREPUSCUL

Nu se sfârșiseră râurile...
Din lumina lichidă
ieșise izvorul, matca pământului
Muntele
plutea în nemișcare
ca o fereastră în amiază
de soare
Numai omul întârzia
de dincolo de stâncă
Tunelul
era cuprins de linii albe
Altfel de ce
ochiul magic al trenului
ar avea nevoie
de oglinzi infidele ?
Traversele se pun
fiindcă apa își împinge
setea
dincoace,
la câmpia albastrului
din trestii.

CU GÂNDUL LA BUF

Trufaș e cântecul negru
ca o taină de care nu știm
de-l auzim pierdut în zări
e semnul haitei din îndepărtări.

Becisnic vine la masă-n pahare
cocor întors din drumu-i solitar
să nu-l lovim cu duhul blândeții
numai să-l izolăm, ca pe cântăreții
ce-și uită struna la umbră
și trag la măsca de curge fum
Atunci cu ștreangul adevărului
să-i dăm plămânii-n drum.

Șarpelui de-ți iese-n cale
dezleagă-i tu cumplita întrebare.

CULOARE PRIMARĂ

Albul zăpezii stă cer înspicat
Flacăra arzând uniform
Pentru mine lumina cuvântului
Stă foc paralel cu zăpada
Nimic nu se topește, totul revine
În materia de început a gândului.

Tresalt printre vocale
Aud viscolul năvălind în cuvinte
De purpură se face liniștea
Înflorind în inele de vrajă.

Ce dans curat într-o culoare primară
Face orice zăpadă, inspirație verticală.

CUM TRECEM

Nu percepem fără ceas
timpul golaş
fiindcă el este luntraş
nevăzut, fără vâsle
ne mână
ca pe o turmă
cu preocupări de piatră
fără împotriviri ascunse
Spinarea de cristal a orei
o înghiţim ca pe o marmură
de cireş
Niciodată vâslaşul
în albia sa n-a dat greş
De aceea la moarte
ieşim albi şi uneori putrezi
semn că pietrele din noi
au învăţat calendarul de apoi.

Atunci, noi, oamenii soare,
intrăm sub acoperişul luminii – răcoare.

CURCUBEUL

Sigur că ați văzut curcubeul
pod suspendat de soare sub cer
dar niciunul nu v-ați pipăit
mâinile furate în arhitectura lui.

Numai noi, noi
care creștem sibilele sufletului
zidim liniștit o cortină a ploii
Vai ce liniște și ce vecinătate
neînclinată,
câtă pașnică avere
ca într-un flaut ceresc !
E un rotund de tron împărătesc
lângă umerele noastre
până cad pietrele dușmăniei
și ne simțim iarăși mâinile
înfășurate frânghii
de timpul neștiut.

CUVÂNTUL

Timpul – ucenic neascultător al spațiului
Stă galeș în vârf de piatră seacă
Adulmecând pădurea de lume
Sau insulele de adevăr
Rebegește iarnă de iarnă
Doar – doar stânca va naște
Pui de sub oblâncul ploilor
Dar mai semeată ca oricând
Stânca nu se prăvale
Nici cu pene nu îmbracă timpul
Numai cuvântul de rasă
Săgetează timpul golaș
Doborându-l cu stânca lui preferată
Și prin rotire, - în pădure,
Trup face vieții într-o horă
Zămislită parcă din cer -
Inel sau auroră.

D

DE A LE ÎNȚELEGE

Despre cuvinte ca despre
Lumină, apă și foc
Când vom vorbi
Ca și despre pământ
Ar fi nevoie să adăugăm calitatea
Cernoziom, bunăoară.
Care ar fi cuvântul ce intră aici
Când ele tremură puncte fixe
În apa vorbirii noastre
Luminându-ne pe dinăuntru
În umbre sau în adevăruri,
Cu coiful lor de regi
Cu două domenii alese –
Al vocalelor și al consoanelor ?

Ce simplu este când zicem
Petale de vocale
Sau
Tropot de consoane.
Vocalele stau ca medicii în halate albe
Gata să intre în operație
Ori în combinație cu lumea
Unde consoanele își fac de cap adesea.

Întregul alfabet devine zornăitor
Precum armura cavalerilor medievali
Iar comunicarea trece dincolo
De înțelegerea fiecăruia
Imediat ajungându-se la semnele crucii.

DESPRINDE-TE

Tu prinț al ceței
arată-mi-te-n piatră
ca să scrâșnesc în văi de pânză
nu voi urca culcat
spre tine, tulbure domn,
împărăția ta putredă
e-n coarnele apei
adapă-mă să te pot asculta
trupul meu tainic
arde de doruri și de coloane
tu, prințe, nu rătăci în creste
nisipul vieții tale
e dincoace
în astrele din mine
în umerii copacilor
în genele țărmurilor
Crede-mă !
Și mai numără-ți turma
altfel, eu voi fi zid.

Desprinde-te, duh fără gânduri,
prea cuvios invalid.

DESTIN

- Ca un plop ar fi bine să crească
- Ar trebui totuși să tremure ca el
- Ba nu, să rămână ca el – blând și alb,
Se pronunță prima ursitoare.

- Să fie calm ca lanul de grâu
- Suportând toate vânturile
- Mireasmă de pâine să-i fie cuvântul,
Își cumpăni glasul a doua ursitoare.

- Fiindcă este bărbat, să-i spunem de munte
- Tare ca piatra de-l calcă suferințele
- Și să îmbătrânească târziu,
Se-nchise în sine cea de a treia.

Zborul celor trei ursitoare
Îi crestară scâncetul copilului
În brațele împreunate ale mamei
Și ursitoarele trecură dincolo de destin.

DIN TOAMNĂ

Neodihnit e vântul
Ca o gravitație solară
Îmbolnăvește de frumusețe florile
Și frunzele câte mai sunt în vie.

Atunci toate mirosurile de struguri
Năvălesc amețitor prin orga sufletului meu
Și cântă a hoarde de laudă fără preget
Parcă Sebastian Bach lasă
Sunete de mirosuri pe trupul meu
Sunt otrăvit de atâta fericire toamna
Ca de o baie comandată sub candelabre.

De acum și Dumnezeu poate veni
Fără să-l mai anunțe cineva.

DINCOLO DE VREMEA LOR

Nașterea de vineri este cea mai tainică
Astrele nu sunt în cumpănă, ci în cuget înalt
Nu se tulbură pentru fragede luturi ivite
Petrec în ceasuri de tăcere, dincolo de vremea lor.

După fiecare săptămână, în zori, își înghit
Timpul pentru o zi, ca pe un gălbenuș de ou
Pentru a putea să se măsoare fără speranță
Petrecând în tăcere, dincolo de vremea lor.

Ochiul lui Zeus nu le-nmoaie hotărârea de o zi
Toată vinerea se uită în sine ca într-o fântână
Cugetul înalt atinge atunci oglinda de jos
Altfel ies în spațiu și dincolo de vremea lor.

Luturile ivite în tăcere din lumina astrelor
Stau sub zodia cugetului înalt de vineri
Înainte de a intra în postul cel mare
Când se dezleagă toți dincolo de vremea lor.

Celălalt tărâm al neliniștii așteaptă curgerea
Ca pe un blestem venit prin astrele de vineri
Pasul nu și-l mai poate face cătinel pe pământ
Până când morții nu înviază dincolo de vremea lor.

De vineri până vineri steagurile universului
Plutesc în veghea de apoi, nestingherite
Numai atunci când cugetul înalt răsare
Încremenesc în vise, dincoace de vremea lor.

Apoi, totul intră în normal
Timpul se despică în ce-a fost și-n ce va fi.

DOR DE POEZIE

Poetul s-a simțit certat
În cântecul privighetorii
Și-a luat drumul codrului
Hălăduind în voie ca haiducii
Până iarna târziu
Când s-a auzit numai pe sine
Suspinând
Când ca vântul
Când ca apa în bulboane
Când ca un cioban
Care și-a pierdut oile...
Speriat de atâta frumusețe
s-a întors pe drumul robilor
ca orice stea
care-și varsă lumina
în matca albastră a începutului.

DOUĂ PIETRE

Două pietre bătându-se
Prin răsucire de ape
Până când una a născut pui
Și a înconjurat-o pe cealaltă
Ferecând-o ascuțit și aprig
Până-n spre seară.
Când piatra întreagă a văzut
Luna ca o mireasă verde,
S-a repezit pe toți puii de piatră,
transformându-i
în cioburi și nisip.
Eu, și nu numai eu,
Am văzut piatra semeață
Pe deasupra apei
Cu spinarea îmbrățișată de lună.

A doua zi a crăpat și ea în două -
Se-ncinsese de atâta iubire.

E

EI, MINERII

minerii sunt cei mai autentici
sculptori

fără ei n-am fi avut
oglinda roșie a pământului
ei, furnicile adevărului,
dezvelesc femeile reflectate
ale timpului oarecare
rotunjit în negru
blestemat de a fi cioplit
ca o biserică pe dinăuntru.

Ei, minerii
caută sticla îngropată
în inima pământului
care moare prin noi
frumos și cald,
prin noi, porturi scufundate
din lipsă de apă
jos, în oglinda roșie
acolo, unde zămislesc
convingerile și blestemul dantesc.

ELIBERARE DE PĂCAT

Pe fondul meu barbar
Ca o căință arde dulce
Cuvântul cu lacrimă de har
Care înflorește și mă strânge.

Nu-l știu nici eu cum e leit
Ori ce putere de nălucă are
Doar simt că somnul nu mi-e poleit
Iar apele-și-nfurie neagra spinare.

Am să mă închin la zori
Ori la muntele sfânt de izvoare
Căci blestemul pe aripi de cocor
E putred rău și sun-a disperare.

Eliberat odată de păcat
Avea-voi chei de crin pentru lăcat.

F

FIINȚĂM

Muritori ca orice materie vie
Suntem fire de iarbă
Crescute sub soarele speranței,
Plutim înalt, între pământ
Și cer
Primim sevă și bunăstare
De la surzătoarea Geei
De câteva milioane de ani.
Munții visării, ai luminii
Ni-i comunicăm prin Uranus
Un fel de filtru al miezului
Gândirii noastre
Iar dacă acesta din urmă
Nu-și desface sânul blând
Îl inventăm în interiorul propriu
Ca pe o fântână glorioasă
Izvorul lui „a fi”
Se află în coaja pământului
Izvorul lui „a visa”
Se află în zborul cerului
Spre a exista și noi.

I

INELUL AȘTEPTĂRII

Uscată e marea de viață
Flăcări de gând mă ard șubrezit
Simt așteptarea de ani că mă putrezește
Nici un val nu mai cheamă uscatul
Plutește și visul meu tot mai îndărăt
În anii când eram cu ai mei
Când inventam în lumină cuvinte
Când munca ogorului era pace
Zei îmi cântau numele în templu
O Ulise, O Ulise, O Ulise
Silabiseau ori strigau în cor
Liniștea lor era viața mea
Acum doar catargul
Fluturând cămașa visurilor mele
Spre sirenele în care am sperat atât

.....
Când voi fi vizitat de o pasăre
Care să-mi fure inelul așteptării
Și atunci... și atunci
Cercul valurilor să fie străpuns
De o rază a speranței.

INSIST

Crișule, Crișule
apă dulce și repede
încinge-te în brâu de dor
și du-mă în iarba albastră
pe care ai furat-o la An Nou
pentru tine
iar boala de văzduh pe care o ai
dă-mi-o și mie
cât să-mi vindec
adâncul miraculos
care, ca o piatră de a ta,
mă paște și mă spală
până am devenit
un copleșitor os.

Frate de o viață
cu sângele neamului meu,
ajută-mă întâia oară
că te voi aștepta în Dunăre.

Taină de început,
nu mă lăsa
pradă lumii,
nenorocului săpat în cer.

INSISTENȚĂ

Luna tăiată pe iarbă
se face mușchi de iască
scapără cuvântul
piere umbra
în praguri de vânt

Să coborâm cât mai aproape
iubirea astrelor
de pământ.

INSPIRAȚIA

de atâta plâns
durerea a rămas doar ochi
mă uit la mine
ca-ntr-o fântână părăsită
vai ce putredă lumină
sunt tot !
am înghețat pustiu și fără rod
cad de pe mine
sferele de lut
ca-ntr-o dezagregare leproasă
cine m-a vândut
cine mă latră
până la oase
cine mă taie
cu călduri de ferăstraie
cine m-amăgește
cu frânturi de trup hoțește ?

Feriți-vă oameni de mine
Că s-a revărsat din munte femeia
Uite-o scheletică, roade,
Fără ochi scăpărânzi –
Este ideea !

INSPIRAȚIE NOCTURNĂ

Îngenunchez
fără veșminte sub gheața lunii
nu cred în destin
Și nici în piramide
dar muzica nopții mele
s-ar desfășura neterminată altfel.
Închid întâi ochii
apoi boltă cu mâinile fac
iar cu gura, ca un sărac,
cânt, în așteptare,
peștera nopții.

Numai la miez de ceas
joc îndrăcit clipa
bolborosesc ceva prin frunze
deconspirând Carul cel Mare
Apoi, devreme,
revin
și cu mândria genelor deschise
scriu
despre îngerii
căzuți prea târziu.

INVOCĂȚIE FRICOSULUI

Fricosul are pădurea lui de semne
Piatră pe piatră, dușman în plină zi
Umbră lângă umbră, o groapă de pumni
Gata să izbească
Lumina limpede de ziua, roiuri de fluturi
Care-l devoră pentru căldura sa
Moara când merge
Vremea se schimbă și liniștea vine
Gol este fricosul în fața apei
Și mai ales a focului
Glasul nu-l mai ajută
Minunea minunilor din cer căzută
Se arată întreagă cu buzele fardate
Pentru a-i salva pe cei fricoși.

Trupul fricosului lebădă cerșindă la mal
Bucuriile oamenilor
Înseamnă uscăciune foșnindă
Pentru sufletul lui de iepure răstignit.

Vino să-ți umplu brațele de cuvinte,
Albe cuvinte din oglinda cărnii făcute
Ca să rămâi întreg,
Fricosule neocrotit de nimeni.

IZVODEAU PLOI ȘI CETĂȚI

Tot spălam lâna la râu
Privind muntele cuprins de zăpadă
Licărea în apă o Grece pierdută
Ca sufletul meu albit de ninsori
Lăudam munca frumoasă din mâini
Lăudam cuvintele nenuntite-n viori.

Lăudam de fapt cugetarea lui *a fi*
Acel *pantha rei* care se zămisli
Și aci, brâu de Carpați,
Unde lâna de aur a apei
Ne-a ținut brățară de frați.

Spălam, spălam și tot gândeam
Cum strămoșii noștri din ape
Izvodeau ploi și cetăți pe aproape
Istoria pentru ei era mai concretă
Cerul mai calm, stelele mai cu lumină
Digul istoriei se afla în amurg
Atâta timp cât toate apele noastre curg

Hotare de ape
Lâna de aur era pe-aproape.

Î

ÎNCĂLECAT PE PLÂNSUL VREMII

Picură noaptea în munți
domoală ca un scut bolnav
aștept ca rădăcinile de brad
să năvălească până-n vad
cu pietre mari de Golgota
să rătăcească pe cărare
când luna în morminte
din oase face sărbătoare
iar eu voi fi o stea – migrație
un spațiu condensat la pod
nu voi lăsa toți zorii s-o urce
decât cu armură de norod.

Paznic timpului să fiu
Încălecat pe plânsul vremii, viu.
Așa mă-ntorc în vatra de-apoi –
Nemestecat trifoi cu patru foi.

ÎNDEMN LA CREAȚIE

Gândim câteodată
până la salba sufletului
ne dor ochii
de atâtea răscruci
pe care nu le putem
ghem să le izvorâm
Gândim câteodată
până-n rădăcini .
Ca sondorii
în celălalt tărâm
Apa curge
gândurile stau
ca niște cărări neumblate.
Cine le divulgă zarea
ascunsul și fresca,
munții și cu marea ?

De zbor, voi răspunde eu
Fără sâmbrie sau sânge !

Golul așteptării prea se întrupează
Mă mușcă, mă strânge.

ÎNGÂMFARE

Umbra mea, duh spovedit,
stă pe apă ca un munte
numai brazii argintați
o sporesc tot cu ducați.

Oare dac-aș fi eu munte
n-aș întuneca vreo mare ?
Iată miera întrebării –
insulă – arsă de timp –
căci boltit așa cum sunt
par un arc rupt din pământ.

ÎN OGLINDĂ

Am fost azvârlit în viață
De un buzdugan nevăzut
Un timp am fost îngropat
Până la glezne
Apoi până la umeri
Creșteam în pământ
Înghițind pământ
Ca într-un confort ...sporit
Mișcam doar capul
De parcă sâsâiam ca un șarpe
Eram într-un acvariu planificat
Acum când privesc cerul
Nu știu dacă după stingerea cuvântului
Sângele meu nu se va-ntoarce-în pământ
Fiindcă unii spun că el va trece
În cer
Și va lumina...
Până când...
Când...
Până...

ÎNSUMARE

Din mâna aceasta
tare ca asfaltul
în crugul verii
mi-ai scuturat o rădăcină
ca plânsul atârnat în pumn.

Eu n-am crezut
că tu maturizezi un plus
Numai târziu,
când gara a rămas,
am început
să deschid paranteze
și să aflu
că oricât aş scădea,
exist între plus și plus.

O, ce armonie demonică !

J

JALE CU MASCĂ

Trunchiurile de copaci
sunt măști ale timpului retezat
vedeți-le cum stau
ca într-un carnaval al morții
nici pietrele sau munții
nu pot respecta disciplina lor
privite de-a valma
sunt cel mai antic cor
strigați-le pe nume
și vor răspunde
cu zilele săptămânii
cu clipele păcatului netăgăduit
iarba doar măsoară trunchiurile
până la inima lor rămasă
până la duhul văduvit
încolo numai ochiul meu
și al zării nenăscute
le adoarme
c-un glonț de iască
desprins din amurgul de mască.

L

LA MIEZUL NOPTII

O stea molatecă
și-atârnă sânul în vis
ca pe-un ogor desfundat
iubitele moarte înadins
plesnesc pustiu în pat
E vremea de răcoare
când plante se închină
când cerul coboară în pământ
E timpul când naște cuvântul
când apa adoarme
prin pietre
prin noi
când Sudul trece lin în liră
iar Nordul își numără verbele sloi.
La miezul nopții
Lentila sufletului meu gri
Crucifică lucruri și ore
Pentru lumina de a doua zi.

M

MAI ÎNCOLO

un păianjen, plasă de-ntuneric
mi-a țesut pădurea mea de vise
umbra sângelui din mine
s-a întins pe zare
ca o stea în propriu-i trup pierise
mască, trupul meu pe scenă n-are
și-a pierdut dobânda putredă de var
numai numele rămase
egiptean ca ochiul unui far
ori ca ulmul despicat
de-al fulgerului zar
scris pierdut în soare de hârtii
crater academic depistat târziu
vine o vreme de întoarcere în șes
de mărturisire c-a fost viu
Și apoi...
o stingere așteptată-n pustiu.

MĂREȚ TÂRZIU

Niciodată miracolul verii
Nu există fără spicul de grâu
De fiecare dată căldura trezită
Devine peste câmpie un râu.

Răsare și ochiul fântânii din vale
Coborând din cer înspre crâng
Lumina se face pâinea amiezii
Zbor de pasăre, la rădăcină de gând.

Ce veri eroice trăiesc țăranii
Când își împrumută iubirea lor de dor !
Atunci tresaltă-n valuri de spice
Heraldul de mâine, zămislator.

Cuprins în albastru de vară
Un cântec se-ncheagă în templul de spice
Și timpul, prieten fără plecare,
Mai stăruie-n vorbe, uitând să despice.

Lângă tâmpla țării bogată de grâu
Foșnește pânza de aer fragilă
Măreață Vară, Măreț Târziu
Rămâi veșnică, nobilă copilă.

28 iunie 1983

MERI ÎN CIMITIR

(la Botoșani)

Logodnă de viață și vis
merii se-mbolnăvesc
când vântul strecoară
sabia viermilor
albă ca o carie de piatră
nevăzută de întuneric
urmașii atacă
izvorul rănind
ochii mei sângeră
prin rădăcini
seva o sprijin cu inima
cu toate oasele rămase
în galeria lumânărilor
nici tămâia nu mai
zboară până la ei.

Ah, vântul mucenic hain
cum ne pierde rugăciunea
iar merii se hrănesc
cu trupul nostru, pământ pentru
nevăzutele viitorului.

MUNCILE NOPTII

Râul s-a zvârcolit azi noapte
ceas de lumină în turn răsucită
ochiul pământului sită
s-a curbat îmbrățișat cu muntele.

Nici mersul oglinzii ochiului meu
nu atingea spinarea apei
alerga izvor spre ninsoarea lunii
o, ce punte verticală ca o umbră
trecea peste jgheaburile somnului.

Zorii răzgândiți într-un colț
de asaltul întrebării
netezeau lumânările bucuriei
ca pe-un copac de rouă.

O, născătoare de minuni
tu cea dintâi munca ne-o păstrezi
rămânându-ne sâni, ghemuri de zăpadă
până ce apele revin în zori
botezate de adânc
până când peștii văd adevărul
iar oamenii până la centură plâng.

MUNTELE ȘI PĂDUREA

Ați văzut pădurea
lângă un munte cum tace
învăță lumina creșterii
și mersul culorii în cercuri
de timp
învăță dorul de vise
de muguri și de pământ.
Munții
cresc în jos tot pe atât
cu trupul de soare
măcinat și înfrânt

Muntele fără pădure
e ca o cameră fără ferestre
ciclopilor rămân hidoși
dacă nu se lustruiesc
prin fridele aceste.

Drumul nostru de slavă, de zodii
Este îmblânzit în pădure prin zbor.
Muntele știe să existe cu omul
Fie și pentru o viață, brumă de adevăr.

N

NELINIȘTE

Ce îți dorești suflete – al meu
dulce înălțare de măslin
blestem de grâu îngenuncheat
în cuib de prepeliță – vătămat ?

Tu, parte din fântâna mea
ca steaua dintr-un cer de inimi
m-aștepți la pândă ca un înger
și mă desfolii, iar eu sânger !

Ce ai dori, câmp îmbălsămat
piatra secunde mușcărită-n mine
ori taina tulbure, prelinsă
până în unghii, o vrei învinsă ?

Nu tu ești brâul de credință
despărțitor de ape și uscat
potcoava măcinată, timp făină,
ce mai dorești, apă divină ?

A, flautul sângei meu
Pierdut în trup cu pas de scarabeu ?!
Promite-mi să revii mereu, mereu
Scumpă ființă, derivat de *eu*.

NOAPTEA, LA ȚĂRMUL MĂRII

Bizar, nisipul moare ca un șarpe
nici scoicile nu-l mai rețin
doar luna, candelă departe
îl copleșește îmbăloșându-l cu venin.

Suportă ca un misionar gelos
fiindcă și muzica de vânt
îi închide cărările de mare
de parc-ar fi rugină, nu pământ.

Cât o să car melancolia
ca pe o cruce sângeroasă
dacă și iarba din genunche
se avântă, devine răcoroasă ?

Poate blestemul nisipului de mare
se vindecă prin mine
la nașterea stelei de împreunare.

NU SE POATE

De-a pururi
ne vom scălda în râuri
și nu vom ști apa clipei
cum nici pietrele
n-au memoria valurilor
tulbure sau senin
cerul se caută insistent.
O, ce demoni suntem
în baia amiezii
când lucrurile sfinte
pun judecată pe noi
atunci somnul păgân
ne dezvăluie lumea de apoi.
Târziu. E prea târziu.
Ca să mai oprim apa
Poate la început, la-nceput
Când singur cuvântul plutea
am fi putut opri
moara făcerii
din Valea Rea.

Târziu, e prea târziu
Apa, solar bidiviu.

NU VĂ SFÂȘIAȚI ÎN MÂINI

Mâinile mele, steaguri în trup
demne printre stele aleargă
nici când nălucile nu vin stol
inima mea arde creastă de dor.

Au trecut ploile prin culorile tari
ca umbrele prin Piața Unirii
oceanele îndoielii s-au cutremurat
lacrimile sfâșiate s-au cicatrizat.

Murmură mâinile în sânge
fosforescente în noapte ca luna
niciodată nu vă părăsiți mâinile
frânghiile noastre, crucile.

Pocniți apusuri și absențe
Zăpezi întârziate de iubire
Dar să nu vă sfâșiați în mâini
Steaguri – cuib pentru lăstuni.

P

PANTA REI

Păsările sudului
m-au lăsat în cruce
ca o toamnă un vis de haiduc.
Panta rei, totul curge !
Dar anii mei unde se duc ?
Bate aerul negru,
sabie de apă pustie
Totul curge și crește
„Marele orb” e-n colivie.
Clopotele, zilele ascuțite
s-au retras, au devenit nenumitele.

Panta rei –
păsările sudului
mi-au lăsat măreț
doar golul fâlfâitului.
adică dispărutului.

PĂMÂNTUL MEU

Când voi muri
să mă-ngropați cu pământul meu
de pe acum, eu îl cresc
ca pe un dar ceresc
îi pun flori și apă
îi arăt soarele,
pe mine,
ca să se obișnuiască bine
altfel, în pământ străin
mă strivesc munții
mă dezleagă marea
cerul mă fluieră cu vânt
soarele mi-atacă
născutul meu jurământ.
De ce să nu am eu grijă de el
Încă de pe acum ?
Cu pământul domesticit de mine
Încetinel,
Pot pleca liniștit
Și pe cel mai sălbatic drum !

PĂTIMAȘA

(stampă)

Femeia zăbovește-n mine
ca sticla unei lămpi aprinsă
mă-nfricoșez că uneori
lumina mă răstoarnă până-n zori.

Furtuni de rouă-mi dă femeia
precum petalele de tei l-albine
când mierea toată o simt curmată
devin un turn de catedrală speriată.

PENTRU PORUMBEII LUMII

În antichitate nu exista turnul
Din Pisa
Odată cu el a apărut reverența
Dar mai ales înclinația necunoscută
Viermele luminii roade prin apă
Anotimpuri, sugestii, combinații
Bărbierește bucuriile lumii
Ca niște hamsteri dedați
Să ronțăie pătrunjel pe geam.

Urmează privirea nedezipită
De la legea gravitației
Care parcă a venit cu Newton
Cu tot aici, la Pisa.
Cele șapte coline suportă
Coerența arhitecturii de deasupra
De teama de a nu pierde spectacolul.

Trebuie să inventăm contraracheta
Împotriva rozătorului
Numai așa lumea va cumpăra liniștită
Grăunțe din piață
Pentru porumbeii din Veneția.

PLOUĂ*

Miroase a vatră arsă de timp
a bezmetice culori în hârjoană
O, ce sârme paralizate, mediană
între nori și pământ
Cerul e îmbătat de fulgere
Ouăle ploii sar minge în drum
Aerul pădurii parcă e păpădie de scrum
între lucruri și cuvânt.

Stau ghimpe pe lac
broaștele grase de soare
Din altarul cerului s-a prăvălit o căldare
Pleznește pământul sărac
O, cât umor are o ploaie
Parcă toată uitarea și iubirea se dezdoaie !

*integrală acum, cenzurată, la radio, în 28 iunie, 1983.

PORTRET PRELUNGIT

Umbra mea, duh spovedit
stă pe apă ca un munte
numai brazii argințați
o sporesc tot cu ducați

Oare dac-aș fi eu munte
n-aș întuneca vreo zare ?
iată mierea întrebării
insulă-arsă de timp
căci boltit așa cum sunt
par un arc rupt din pământ.

POZIȚIA FAȚĂ DE URMAȘI

(soresciană)

Am fost în arhivele regionale
Provinciale și centrale
Eram istoric. Vroiam să descopăr
Lungimea arborelui genealogic
Mai întâi, mi-am aflat părinții
Veniți cu biografia tânără sub bolta
De război negru,
Apoi, buncii, căzuți pentru diverse
Pricini în răzcoalele neconsemnate
De istorie, fiindcă au fost pe plan local.
Mai încolo, străbuncii ascultau
De câte o voce de haiduc
Prin pădurile Mancoviței
Sau pe la Pârâul Lupilor.
De aci înainte, începe satul
Încep toate rudele, fără deosebire
De sânge sau altceva.
Ce le mai deosebește este doar
Poziția pe care o aveau
Față de urmași
Adică
Față de pădurile pe care le defrișau
Ca să mă planteze pe mine
În poiana cuvintelor
Sub clar de balanță.

PRETEXT DESPRE PESCĂRUȘI

Ce-ntinsă este marea albastră
Ca o fereastră spre lume
Pe care fiecare o facem cum dorim !
Ce puține sunt păsările care se bucură
În largul ferestrei de lumină !
Numai guleratii pescăruși
Leneși când este vorba de plajă
Rotesc o chemare în larg
Și a zbor întrerupt pe catarg !
Câte povești sunt în aripile lor
Dacă le-ar putea scrie
Fie pe nisip, fie pe apă
Ne-am înrudi cu vântul
Cu valurile
Cu toate malurile
Ca să nu se șteargă
Această stare de neliniște
A literelor albe
Totul până când vine iarna
Fiindcă atunci
Mutându-ne în casa zăpezii
Ne numărăm gândurile agonisite
Cântând amintirile ce ne caută.

R

RĂTĂCIRE

Glasul de viscol mă prinde sub stâncă
nu-i pot răspunde nici alb și nici negru
apele bat departe în vale
timpul fuge dincolo de zare

Singur, înstrăinat de timp
visez amiezi de foc
ca o piatră de început
vai ce urlet sunt oasele mele
șuieră a vânt și a trecut.

Mă destram, încet în amintire
ca un vin uitat într-o firidă
Somnul, catapeteasmă cerească,
În bățai de aripi vrea să mă închidă.

Nu mai pot să tremur
Încercat de pasu-mi șui
Rămân fulg de nea
Pe cărarea timpului.

RODUL PĂMÂNTULUI

Stau în câmpie toamna
Și tremur de rodul soarelui
Înfipt până dincolo de sângele meu
Nici munții
Nu mi-ar apăsa gândul atâta
Prea e mult univers în ce mă-nconjoară
Prea e multă lumină reală
Ca un somn desfășurat topometric
Tremur de imensitatea blândă
Ca un fericit săpat de clipele suferinței
Ochii stau stinși pe materialitatea rodului
Ridicat ca un astru himeric
La gurile pământului
În a doua perdea de umbră
Și de fum a nașterilor fără ploi.

De acum astrele pot sta în cruce
Cântecul duios face repaos
La răspunsul cel casnic
Al toamnei mele sufletești.

septembrie 1983

S

SĂ FIM STATORNICI

Cei care vă știți bolnavi de neastâmpăr
Și aveți idei prea abstracte
Cei care tăiați totul cu palma
Ca și când apele s-ar despărți în două
Ascultați-mă bine:
Veacul de aur trece prin lumina pământului
Zâmbetul lui vine din neiertare și spaimă
Luați-vă trupu-n primire
Și hohotiți că existați pentru *Acum*
Neîntoarcerea nu se desprinde de țarm
Ea s-a stins în eternitate
Și ca o piatră uriașă așteaptă
Înfiptă în noi, potcoavă păguboasă,
Nimeni n-o poate chema la proces
Căci ea se ridică uneori albă,
Alteori stă în spirală tăcând
Ori face pe victima adăpostită
La subțioara timpului
Doar, doar o va lua careva în seamă.

Neîntoarcerea se vindecă
Mai bine zis se uită de sine
Când o ating cuvinte răcoroase
nepătate de nimeni
Abia atunci, putredă, cade.

Lovind cu brațele ei în eternitate
Pe cei care și-au învârtit
Sufletul în cărți
Iar pe cei care taie apele-n două
Bolnavi de neastâmpăr
Ii condamnă să se stingă în mișcare
În muntele blestemat al urgenței.

Deci, ascultați-mă bine,
Veacul trece de ani prin lumina pământului
Zâmbetul lui vine din neuitare și spaimă
Luați-vă trupu-n primire
Și hohotiți că existați pentru *Acum*.

8 aprilie 1982

SĂ-I PROTEJĂM

Niciodată caii
n-au plâns că vor muri
și au învățat ultimul drum
de la naștere
din dimineața copitei
care l-a spart pe „acum”
i-ați văzut în pădure
cum se simt
speriați ca iepurii de casă
doar la câmpie
în bărăgane
parcă și-așază ieslea
așa galopează cu suflet
se roagă pentru cei
care-i omoară
fără bătăi din palme
oh, caii istorii fără întoarceri,
rotunde și calme !

SĂ-MI PLÂNGETI DOAR TIMPUL

Sigur că am să mor
acum, mâine sau oricând
toată lumea să spună
din gură până la asfalt
cuvântul timp, timp, timp.
Într-un triumphi de timp
nu voi mai fi piatră
și nici prunc tremurat
ci doar un drum închis
de oase, preambulat.

Timpul meu
în osanalele voastre
carnea mea în amintirile voastre
Sângele meu nenuntit
la temelia oricărui zid
dintre voi
unde am pus un cuvânt
o floare, un zâmbet, un cânt.

Să-mi plângeți doar timpul puțin
Dat mie în pază de zborul divin
Tuturor de față,
vă spun de pe acum
Amin. Amin. Amin.

SFAT TUTUROR

Înainte de a deveni țarm
de a deveni străvezii aurori
înainte altfel de a muri
vedeți munții sau două ape surori.

La izvoare sub cer să le vedeți
mai întâi dimineața
când fuge soarele de sub ele
apoi spre prânz
când brazii îngenunchează
să-și urce copiii sub frunte
mai spre seară în tăcere
mergeți la vânzătorii de arginți
să vedeți timpu-de-apoi ținut în frâu
și-n sabie de lumină
o să vă întoarceți
fără vreme.

Deja sunteți numai suflet și ochi
puteți intra de-acuma în moarte
sau într-un brâu de poeme.

Să nu vă fie de deochi !

Radio „Oltenia” ,8 aprilie 1982.

SUB POD DE LUNĂ

după Șt. Aug. Doinaș

Sub pod de lună
trec munții
cu candela așteptării
trec mironosițe-mbolnăvite
de cearcănul chemării
La judecata omului de-apoi
chiar apele devin smerite
rostogolite ca pietrele de Nil
Vin îngrozite
strânse pajiște ca zestrea de copil
Sub pod de lună
trec inimile toate
crescute în lucruri pe-nserate
trec țările de ore
palide, întinse fără rost
La judecata de apoi,
Omul cheamă
toate prăpăstiile care au fost,
câmpii și dealuri, munți și mare,
ceasuri și vise pierdute
lumina fără de virtute.
Sub pod de lună
trece timpu-ngenuncheat
ca mielul blând de junghiat
inelul veșniciei din pustie
îl are omul,
profet de împărăție.

SUB SALCIA ÎNDOITĂ

În poiana fântânii, sub salcia-ndoită
Stau ca într-un sanctuar al nopții
Ascultând jocul misterios al izvoarelor
Gâlgâie ca păsările, ori ca șerpii
Își bat glasurile într-un șuvoi nesfârșit
Ori cântă dând de veste cocoșilor.

Despre orele pământului noaptea
În poiana fântânii greierii
Se leagă în cântec cu toate viorile
Și jură sub amenințare de arcuș
Că vor vesti tot ei toamnele.

Hambarele lor de cântec
Stau sub câmpul deschis al nopții
Când eu privesc cerul cuprins
Parcă de remușcările luminii
Țâșnită din când în când
La vreo stea neastâmpărată și căzută
Din pomul infinit al cerului.

Doamne, ce fructe de liniște
Simt în toate oasele
Când în poiana fântânii vine toamna.

SUFERINȚĂ

Trei umbre-și caută
Stăpânii
n-au fost acasă,
când pe funii
ei, nebunii,
s-au exilat în sus –
nu-și mai găseau biografiile
nu-și mai recunoșteau fotografiile
ce să facă,
ce să facă,
timpul din destin să treacă ?
Au părăsit paralela noastră
îndreptându-se spre ecuatorul credinței.

Bietele de ele,
umbrele,
putrezesc nemuritoare !

Pe când, oare, a doua strigare?

T

TE VOI SALVA

Pajiște verde de cer
aproape de sufletul meu
nu voi tăgădui
ești o turlă strivită
în sânul credinței
cine te va învia
dacă iarna te hăituie
ca pe o lumină albastră
numai munții și eu
îți vom trece pe creștet
degetele norilor
ca să nu mori singură
să fii în familie
așa cum stă bine
unei părți rătăcite
sub soare.
Vei înflori cu noi
sub ploaie
ca orice lumină pământească.

TEMPLUL IDEILOR

Aș vrea să existe
un templu al ideilor
unde paznic să fie un munte
pentru a măsura în centimetri
fiecare depunere
altfel înainte de a muri
cel care n-a născut idei
să umble sirep cu apele
la toate cimitirele
pentru primire
sau împărtășanie
refuzat să cadă bulgăr
de întuneric
poate clocind în lumină
va zămisli ceva
chiar dacă oasele albe
i-au ieșit pe câmpie,
lumânări stinse
Dincolo, în templu,
ideile, într-un amfiteatru,
văd spectacolul altor planete.

TIMPUL – CÂINE

Eu cred că timpul nu e
decât un câine care latră la noi
ca la o lună pe care-n parte
ar cunoaște-o
Îl văd eu cum pe unii
îi pune în lanțuri de frig
pe alții îi seacă până la țarm
pe unii îi declară tei
și le împrumută flori
ca unor visători.

Timpul – câine nu mușcă
numai cine se prinde
în sângele lui agitat
rămâne ca o mireasmă – goală
fără chip și asemănare
numai că mai miroase uneori
a F.M.I.
sau izbânzi de pahare.

TOT CE VREM

Trec în spinare
cu zeii de apă
creveți șturlubatici
nedescântați ca să încapă
pe linia mea de foc
o, ce singuri sunt
când îi strângi la un loc.

Soarele, lapte de casă,
ne primește subțiat
sub aripa lui ne lasă
să împrumutăm tărie
pentru somnambulul meu joc –
de hârtie.

Singur albastru, în cerc
Om dintr-un zeu am să-ncerc.

TOTEM

Lumină, ochii tăi iscoadă
din alte ere mă gândesc
când tâmpla o ascund
pe vatră,
ei tot mai aprig mă privesc.
Cu tine mână-n mână,
scoicile lor îmi dau ocol
ca pe o verde poveste
în care șerpii trebuie să mor.

Alin nu-mi aflu
decât în barca de cuvinte seara
când vechea disperare
crispată e de masca nopții,
tace, cerber înșelat,
de zodiacul sorții.

Liniștea mea o mângâi
Născând în somn cuvântul cel dintâi
În zori, când ochii tăi de melc apar
Eu prin fereastră mi-aștept blestemul
Și circular zăngănesc iarăși totemul.

TOTUL RĂMÂNE ALBASTRU

Mergem vara la mare
ca la o barcă salvată
Nimeni nu poate spăla
păcatele țărmlui lingușitor
nici chiar noi care împuținăm
valurile cu o viață-n plus
totul rămâne albastru
ca temelia de început
chiar dacă biciul de cuvinte
cheamă adesea, asupra străbunilor.
Marea, veșnica noastră barcă,
vom intra cu ea pe sub
poarta învierii,
împreunați ca-ntr-un-sărut
fără să se poată spune
de alții
c-am murit înecați
că n-am avut
luntrași și vâsle.

TRĂIM

E-un hohot toată primăvara albă.
Venind din amintiri de vis,
Mai zămislim și ploi și cântec
În zborul florii de cais.

Prin sânge vine umăr de sămânță
Bătând puternic în lumină,
Iar veștile prin cerul albastru
Atinse sunt de frunte carpatină.

Se-nviorază fața în culoarea pâinii.
Tăcând ne-nzăpezim prin vârste,
De parcă ora lină a-așteptării
Nici nu există-n glasul de lăcuste.*

Cu toții ne trezim în imne,
Pământul negru dezmiardându-l.
De-l știm încremenit în flori,
Îl tot arăm cu vorba, însămânțându-l.

Este o boală de fântâni arteziene
Pe care sub iubitul soare
O ridicăm statuie, clopot, faptă –
Și fiecare flutur vrea ca s-o măsoare.

Trăim în fiecare primăvară,
Uitând de timpul dezfrunzit în noi.
Prin respirația din fluviul de afară
Trăim muncind, ca trunchiul prin altoi.

*strofă cenzurată și neapărută în „România literară” din 19 noiembrie 1978.

U

ULTIMA DORINȚĂ

De câte ori ajung în sat
mă-mpiedic păcătos
ca-n fața unui bun furat
de parcă vin din alte zări
fără uliți și fără cântări
niciodată nu-s mai bun
de parc-aș fi un cer
căzut în drum
sârmă de dor înstrăinat,
satul, copilăria mi-a spălat,
dar mama, floarea mea de colț,
flămândă îmi cuprindea fața
și răzlețită-n gesturi
ca ploaia de april
îmi mângâia ochiul de copil.
Când mi-oi înfrânge pașii
de întuneric
am să cobor la lumina
iernii din sat
iar aici, împreună cu sătenii
să-ngenunchem cuminte la rugat.

UMBRA ADEVĂRULUI

În piață asiată
Rugul domnește în trosnet de flăcări
Grămezi de flăcări se taie în limbi
Fiecare are ceva de spus
Mai sus, mai jos, din cauza esențelor
De pădure tânără chemată la măcel
Nimeni nu ia în seamă aerul fierbinte
Nisipul care frige în deșert.
Așteaptă amiaza, cumplita de ea,
Când rugul pălălaie îl va înghiți
Abia așteaptă mulțimea surdă la dogoare
Să vadă zvârcolirile vieții tănuite
Îmbuibatul de cuvinte, adică Poetul.
A greșit când a cântat mai mult decât trebuie
Umbra adevărului. De atunci rugul
Arde într-una în trosnet de flăcări
Dar...
Poetul a trimis manuscrisul pentru a fi ars
Mulțimea l-a devorat
Și l-a dat din mână-n mână focului...
Când a venit totuși Poetul
A văzut că mulțimea făcuse
O carte cu aceeași poezie.
De acuma, rugul pentru el
Putea fi lumină
Umbra adevărului era la amiază !

V

VALURILE, COPII BASTARZI

Valuri, valuri, poduri mișcătoare
Ori săgeți cu creastă de venin
Voi purtați toți ochii, fii de mare
Eu la voi, copii de zestre, mă închin.

Frați în moarte ca nisipul în deșert
Trageți floare viața pân-la mal
Și cu flux ori prin reflux de Ducipal
Vă mărturisiți pustiul din coral.

Numai vara vă împodobește
Cu oglinzi de cer, râs de judecată,
Voi atunci cu toți turiștii
Spargeți timpu-n scoică-miresmată.

VĂ AȘTEPT

Când se va sărbători
Absența mea dintre vii
Să nu se plece nicio frunte
Să se ridice ochii
la brâna de la munte
albă de sângele meu spălat
acolo e cerul și floarea
ziua de mâine a mea
tinerețea veșnică
a duminicilor de peste an
O, cât cer am strâns
câte sărbători ale ploii
câte lumini ale zăpezii
și câte haine ale văilor
apele nu pot să vorbească
deloc cu mine
decât prin munte.

Nu vă mirați
vă aștept ochii la vulturi
cât mai aproape de credință
de cea mai dreaptă pocăință.

VĂ MAI SPUN ȘI ACUM

lui Marin Sorescu

Cum vă spuneam
vine un timp
când pisicile mor în șoareci
și invazia ar fi gata
dacă frica n-ar păzi via.
Uneori însă vorbele sunt înfrânte
și cașcavalul se retrage
înghețat în frigider
Vine o clipă când întunericul
capătă o mireasmă de vid
și cum vă spuneam,
atunci chiar și ceasul din casă
rămâne invalid.

VEI ÎNFLORI

Câmpie verde de cer
aproape de sufletul meu
nu voi tăgădui nicicând
că ești o turlă strivită
în sânul credinței de rod
Secerătorii te vor învia
făcând din tine lumină albastră
Și inimă pentru zilele lor
Iar eu și cu munții
Îți vom trece prin creștet
degetele norilor.
Ca să nu te simți singură
Să fii în familie
Așa cum stă bine
unor prieteni cu soarele.

VEȘNIC DATORI LUI EMINESCU

Cineva a spus că Poezia are legile ei –
Scrise și nescrise.

Dintre cele scrise, am aminti
Legea gravitației,
Inventată la noi de Eminescu
(ni se zvonește – că de Newton;
poate acolo la el în Anglia
ori la toți care vorbesc engleza).

Oricât ne-am îndepărta de Eminescu
crezând că fiecare are galaxia lui
Când începem șirul numerelor naturale,
Ale metaforelor
Ori progresiilor geometrice
Ale epitetelor
Și ale altor figuri de stil
(Din dicționar)
care ne sunt mai la îndemână,
Dăm peste legea curburii viziunii
(Oare tot de la Eminescu să fi început ?)

Parcă în privința viziunii
S-ar cuveni să vorbim de o lege nescrisă.
Nichita Stănescu vede altfel
Decât Ion Barbu
Și acesta altfel decât Blaga
Iar Marin Sorescu nu vede ca niciunul !
(despre poet ar fi vorba;
dramaturgul e mai aproape – nu apropiat –
de Blaga)
Reluăm.

La urma urmei, chiar noi românii
Avem altă viziune despre lucrurile cosmice
Despre legende și mistere
Cum ar fi infernul, raiul
Chiar despre poezie.
Ba, încornoratul

Ne sâcăie cu altă viziune -
Cum că Eminescu n-ar fi scris
Numai în limba română pentru posteritate
Că ar fi scris și în *altceva*
Iar noi – unii dintre noi ! –
Tot rostogolim pe acel *altceva*
Și el, arici, nu se desface neam !
Am citit autobiografia unui neamț.
De atunci „decojim ceapa” care mai de care.
(Deh, posesivi !)
Doar - doar va purta numele nostru
La export.
Că ăia toți sunt privatizați.
Dar ei vor tot ariciul !

VITRALII

Ne leagă timpu-n gânduri
Ca vase plutitoare-ntr-un ocean
Noi tremurăm amar sub ploaia vieții
Tot așteptând eternitatea dimineții.

Ca verticale luminând mișcarea
Ne aromim în vorbe și în case
Noi răsturnăm ori cerul ori chemarea
Fără să ne gândim la fărâmate oase.

Chiar frunze sau copaci de ridicăm
Pe piața ideală a dragostei de a fi,
Păcătuim mai rău ca îngerii de pază
În raiul vieții, aurul de vază.

Lumina noastră – sămânță de cuvinte –
Neabătute praguri, oglinzi terahelminte
Poeții în existență ideală –
Rămân vitralii într-o catedrală.

ZĂPADA ÎN LINIE

Orbită, zăpada se repede pe noi
ca niște ploi torențiale
îi tulburăm cădelnița
cu ochii albiți de bucurii
îi sugrumăm vârtelnița
din jocul de copii.

Căci zăpada privită mai bine
e-a noastră
fugită din ceruri haine
unde oasele bunicilor noștri
topite sunt și străine.

Fiecare fulg e o parte de os
căutându-și urmașul
fiecare fulg e un miel
nebotezat.

Să protejăm zăpada în linie
nu ca pe o recreere
ci ca pe un paznic
pregătit ca o dragoste
la a doua-nviere.

ZĂPORUL LUI NEWTON

Tu Isac Newton, discipol al lui Barrow
De ce i-ai lăsat dascălului tău
De la Cambridge
Doar matematica și fizica
În care sălășluia miezul de gândire
Al persanului Omar Khayyam ?
Nu cumva, gândindu-te
Că ai putea deveni și tu
Filolog și teolog ?
Bașca, poet !
Ceea ce să recunoaștem că
Te-ar fi îmboldit vreo reformă
În religia ta ?
Iar tu n-aveai nevoie să gândești
În ... litere ?
Fiindcă *metoda fluxiunilor* o ridicaseși
În toată splendoarea poeziei ermetice
Până la Gottfried Wilhelm Leibniz
(Ce minunat ar fi fost să-l fi cunoscut pe Cantemir !)
Chit că nu se născuse francezul Mallarmé.
Numai așa ai înțeles *mecanica universului*
Plecând de pe pământ printre constelții.
Când ai revenit,
Legea atracției universale era formulată
Numerele și simbolurile literelor
De fapt, semnificația înscrisurilor de gândire
Prin tine – *zăpor al științei* – cunoscuseră
Interferența luminii.
Doar tu, Isaac Newton,
Primul știai s-o descompui
Așa ne-ai dăruit *telescopul de reflexie*
Ca să ne reîntoarcem, fie și parțial,
(nu numai ca *lumina*, ca *sunetul*, ca *radiațiile*)
În mediul din care au provenit,
Ca și noi cei născuți de după tine
În aceeași *lege a gravitației*

Aşa încât, de acum
Te urmărim în moarte prin moarte
Fără să fi descoperit ceva crucial
Pentru urmaşi, aşa cum ai făcut tu
De aceea, îţi mulţumesc,
Rugându-te
Să rămâi
Zăpor pentru ştiinţă, englezule,
Filosof al naturii !

C U P R I N S

A

A face pietre.....	1
Ai grijă.....	2
A treia vârstă.....	3
Am turturele.....	4
Am văzut spaima.....	5

B

Bătaia cu ochii peștilor.....	6
Blestem împlinit.....	7
Bolnav de nemulțumire.....	8

C

Ca un fagure de miere.....	9
Cândva vreo stea.....	10
Contraste.....	11
Cosit în august.....	12
Crepuscul.....	13
Cu gândul la Buf.....	14
Culoare primară	15
Cum trecem	16
Curcubeul	17
Cuvântul.....	18

D

De a le înțelege.....	19
Desprinde-te.....	20
Destin.....	21
Din toamnă.....	22
Dincolo de vremea lor.....	23
Dor de poezie.....	24
Două pietre.....	25

E

Ei, minerii.....	26
Eliberare de păcat.....	27

F

Ființăm.....	28
--------------	----

I

Inelul așteptării.....	29
------------------------	----

Insist.....	30
Insistență.....	31
Inspirația.....	32
Inspirație nocturnă.....	33
Invocație fricosului.....	34
Izvodeau ploi și cetăți.....	35
Î	
Încălecat pe plânsul vremii.....	36
Îndemn la creație.....	37
Îngâmfare.....	38
În oglindă.....	39
Însumare.....	40
J	
Jale cu mască.....	41
L	
La miezul nopții.....	42
M	
Mai încolo.....	43
Măreț târziu.....	44
Meri în cimitir.....	45
Muncile nopții.....	46
Muntele și pădurea.....	47
N	
Neliniște.....	48
Noaptea, la țărmul mării.....	50
Nu se poate.....	51
Nu vă sfâșiați în mâini.....	52
P	
Panta rei.....	53
Pământul meu.....	54
Pătimașa	55
Pentru porumbeii lumii.....	56
Plouă.....	57
Portret prelungit.....	58
Poziția față de urmași.....	59
Pretext despre pescăruși.....	60
R	
Rătăcire.....	61
Rodul pământului.....	62
S	

Să fim statornici.....	63
Să-i protejăm.....	64
Să-mi plângeți doar timpul.....	65
Sfat tuturor.....	66
Sub pod de lună.....	68
Sub salcia îndoită.....	69
Suferință.....	70
T	
Te voi salva.....	71
Templul ideilor.....	72
Timpul câine.....	73
Tot ce vrem.....	74
Totem.....	75
Totul rămâne albastru.....	76
Trăim.....	77
U	
Ultima dorință.....	78
Umbra adevărului.....	79
V	
Valurile, copii bastarzi.....	80
Vă aștept.....	81
Vă mai spun și acum.....	82
Vei înflori.....	83
Veșnic datorii lui Eminescu.....	84
Vitralii.....	85
Z	
Zăpada în linie.....	86
Zăporul lui Newton.....	87

